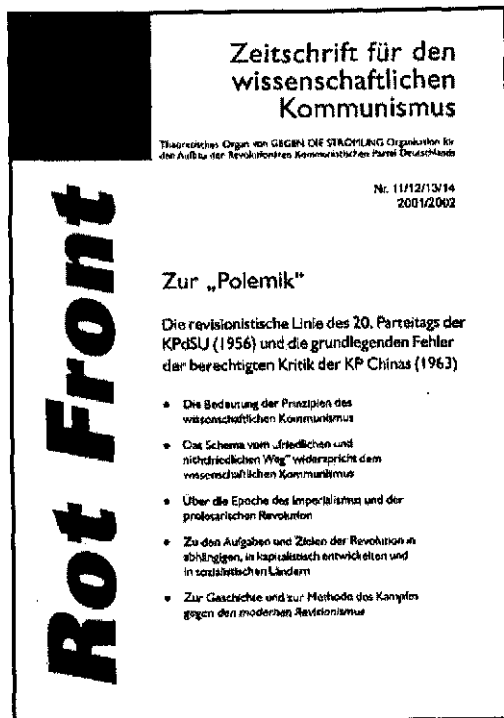

Over de “polemieck”

De revisionistische lijn van de XXste Partijdag van de Communistische partij van de Sovjet Unie (1956) en de principiële fouten van de terechte kritiek van de Communistische Partij van China (1963)

- De betekenis van de principes van het wetenschappelijk communisme
- Het schema van de “vreedzame en niet vreedzame weg” is in tegenspraak met het wetenschappelijk communisme
- Over het tijdperk van het imperialisme en de proletarische revolutie
- Over de taken en doelen der revolutie in afhankelijke, in kapitalistisch ontwikkelde en socialistische landen
- Over de geschiedenis en methode van de strijd tegen het moderne revisionisme

628 blz., 23 euro

Te bestellen bij boekhandel Georgi Dimitroff, Speyererstrasse 23, 60327 Frankfurt Fax 069/730920

Veertig jaar geleden werd het “voorstel m.b.t. de algemene richtlijnen van de internationale communistische beweging” door de C.P. van China uitgegeven.

Waarom de studie van de geschiedenis van de strijd tegen het Chroestjovrevisionisme van de grootste betekenis is

Toen Chroestjov in 1958 op de XXste Partijdag van de C.P. van de Sovjet Unie aankondigde, dat het imperialisme “zijn wezen vreedzaam” zou kunnen veranderen, men zou het vriendelijk en netjes tegemoet moeten treden, dan zou het wel milder worden, en “zou het overwonnen kunnen worden”. Stalin zou veel te hard tegen het imperialisme opgetreden zijn, hij zou een “idiot een misdadiger” zijn geweest, toen juichte het hele imperialistische kamp op een voor nu voor velen onvoorstelbare wijze.

Chroestjov liet zich in de imperialistische media vieren. De in de strijd tegen het Nazi-fascisme en het wereldimperialisme ervaren communistische partijen in de hele wereld waren eerst – zo leek het – allen volledig verlamd. Chroestjov en Kennedy arm in arm, beloften voor beloften na, leugens voor leugens na!

Zeven jaar duurde het, zeven zeer lange jaren met veel onderhandelingen en conferenties tussen de communistische partijen, zeven jaar vol met verklaringen, dat ze het met elkaar zogenaamd eens waren, tot eindelijk in juni 1963 de C.P. van China als met een donderslag uit heldere hemel, de hele atmosfeer van bedorven, de revisionistische opmars dienende “eenheid” door een openbaar verbreed document ter discussie stelde: het “voorstel tot een algemene lijn van de internationale communistische beweging”.

organisatie van zo'n internationaal debat van alle echte communistische krachten niet ter hand genomen hebben. Maar aan de andere kant lag het ook daaraan dat zich quasi alle antirevisionistische krachten, de zich nieuw formerende communistische organisaties en partijen door het woedende zeveren van de revisionisten tegen het "voorstel" ertoe lieten verleiden, deze niet kritisch over te nemen, het zelfs als kant en klaar programma te gebruiken, dat zonder voorbehoud erkend zou moeten worden. Met deze wijze van benaderen was het natuurlijk niet mogelijk, de fouten en onvolkomenheden van het "voorstel" en hun oorzaken op te sporen, te corrigeren, om werkelijk over de hele lijn met het moderne revisionisme te breken.

Zo bleef het tientallen jaren erbij, dat een voor de hechte eenheid van de communistische wereldbeweging levensnoodzakelijke algemeen communistisch antwoord op de uitdaging van het moderne revisionisme, een werkelijk principevast platform van de communistische wereldbeweging, *niet bestond*.

Het historische verzuim der communisten in hun strijd tegen het moderne revisionisme, het voorstel niet grondiger aan een kritisch onderzoek aan het standpunt van de leer van Marx, Engels, Lenin en Stalin te onderwerpen, de inconsequenties daarvan, onvolkomenheden en directe fouten niet open te leggen en te corrigeren, leidde ertoe, dat deze gebreken en fouten een *invalshoek voor verschillende foutieve opvattingen* werden, dat ze zelfs voor een deel directe aanknopingspunten en bruggen tot nieuwe variëteiten van het moderne revisionisme zoals de "drie-werelden-theorie" van Deng Hsiao ping niet alleen onaantast bleven, maar vooral toenemend vanaf de jaren zeventig, hun gevaarlijke werking konden ontvouwen.

* * *

Maar nu, meer dan veertig jaar later, is het nu nog de moeite waard om zich intensief met de documenten van de "grote polemiek" bezig te houden? Wij zeggen nadrukkelijk – ja!

De in het voorstel en de hele polemiek opgeworpen vragen zijn nu net zo actueel als toen. Maar dat niet alleen. Niet alleen de gevolgen van de revisionistische ideeën van Chroestjov, Breschnev en consorten, de ondergang van een wereldwijd bestaande machtige revolutionaire communistische beweging zijn nu meer waar te nemen dan ooit. Ook de revisionistische ideeën zelf, de mentaliteit van het opportunisme in al zijn vormen, de zogenaamde "theorieën" van het revisionisme, vooral de vernietigende voorstelling van een zogenaamd "vreedzame overwinning" van het imperialisme zijn tegenwoordig duidelijk vast te stellen.

En niet in de laatste plaats de praktijk van de moderne revisionisten in voormalige socialistische landen en regimes van het door de staat georganiseerde kapitalisme, de door de staat georganiseerde uitplundering en onderdrukking van de meerderheid der uitgebuite er werkende mensen te vestigen, om ze dan ook vergaand en direct aan het westelijke financieringskapitaal aan neokolonialistische uitplundering over te geven, is een probleem van de revolutionaire krachten. Want de echte communistische krachten moeten niet alleen het kapitalisme, het imperialistische systeem vernietigen, maar ook vertrouwen in een socialistische, communistische toekomst als doel van de sociale revolutie opbouwen.

Wij kunnen het revisionisme slechts bestrijden, door er in alle vragen, in alle vragen der geschiedenis, het heden en de toekomst, alle revisionistische verwateringen, vervalsingen en vereenvoudigingen, duidelijke programmatische grondslagen, werkelijk communistische fundamenten tegenover te stellen. Grondbeginsel daarvoor moet zijn de in het "Communistische Manifest" van Marx en Engels gecreëerde basis, de theorie en praktijk van de sociale Oktoberrevolutie, de grondleggende handschriften van Lenin en Stalin, de grondleggende documenten van de communistische internationale en de door de communistische partijen gevoerde revolutionaire krachten in de hele wereld. Slechts zo kan een werkelijk solide – niet een oppervlakkige en aan belangen van het ogenblik georiënteerde – duurzame samenwerking van revolutionairen, communistische krachten in de hele wereld opgebouwd worden. Slechts zo kan de mentaliteit van het opportunisme, de theorie en praktijk van de zich steeds weer opnieuw omkledende revisionisten met succes de oorlog worden verklaard, alleen zo kan het revisionisme bestreden en overwonnen worden om gezamenlijk het doel in de strijd tegen het wereldimperialisme, het communisme te behalen.

De wezenlijke principiële vragen van het programmatische, strategische en ook tactische werk van de communistische beweging werd ter discussie gesteld, de revisionistische kijk (eerst van Chroestjov, dan later van Breschnev een beetje gematigder voorgedragen) werden bekritiseerd en aan de kaak gesteld. De eigen voorstellingen van communistische theorie en praktijk werden openlijk geformuleerd. Vragen van de inhoudelijke vaststelling van het communisme, dictatuur van het proletariaat en de socialistische democratie, vragen van de strijd tegen het Europese chauvinisme, een eerste afwijzing van de afschuwelijke belastingen over Stalin, vragen over de afwijzing van de theorie van de “vreedzame weg” en het geldig verklaren van de “vreedzame coëxistentie met het imperialisme” werden in het “voorstel” en in de volgende negen “commentaren” opgeworpen. In veel gevallen werden ze treffend en glansrijk behandeld, in andere gevallen – ook in zeer wezenlijke vragen – nog zonder overtuiging en te compromisbereid aangepakt.

Maar deze vragen werden openlijk aangesneden, de strijd tegen het Chroesljorevisionisme is openlijk begonnen. Daardoor kregen de moderne revisionisten gevoelige slagen te incasseren. Voor de werkelijk communistische krachten in de hele wereld waren de documenten der “polemie” het signaal, om in het allang noodzakelijke offensief te gaan. De revolutionaire geest der polemie, de mobiliserende en bezielende werking was voor hen een belangrijke krachtbron, met het legalisme en reformisme van de moderne revisionisten te breken.

Dat zijn de onbetwistbare verdiensten van de door de C. P. van China gevoerde “grote polemie”.

Te gelijkertijd hebben het “voorstel” en de “commentaren” onbetwistbaar maar ook de gedeeltelijke ernstige gebreken en fouten, waarvan hier slechts enkele genoemd zullen worden.

- In het 25-puntenvoorstel en in de commentaren heeft de C. P. van China de “vreedzame parlementarische weg” niet principieel als revisionistisch concept gebrandmerkt, maar stelde voor de zogenaamde noodzakelijkheid zich op “twee wegen” namelijk de vreedzame en de gewelddadige voor te bereiden.
- De strijd van het internationale proletariaat en de volkeren in de wereld werd ten onrechte hoofdzakelijk op het destijds sterkste imperialisme, namelijk op het US-Amerikaanse, geconcentreerd en niet tegen het hele imperialistische wereldsysteem.
- Tegen de principes van het wetenschappelijk communisme in, die leerden, dat het doelwit van de revolutie in de afhankelijke, halfkoloniale landen zowel het imperialisme als ook de feodale verhoudingen moet zijn, propageerde de C.P.van China in plaats van een agrarische revolutie slechts een “bodembervorming” en wakkerden illusies aan van zogenaamde onafhankelijkheid van de “jonge nationale staten”.
- Wel werd de dictatuur van het Proletariaat tegen het revisionistische concept van de “staat van het hele volk” verdedigd, maar de C.P. van China begreep niet
- werkelijk de noodzakelijkheid van de door Lenin en Stalin verklaarde verscherping van de klassenstrijd voor de vestiging van de dictatuur van het proletariaat, de noodzakelijkheid van de uitbreiding en verdieping van de klassenstrijd bij de opbouw van het socialisme, vooral ook na de vergaande totstandkoming van de socialistische productieverhoudingen in het hele land, na de liquidatie van de bourgeoisie als klasse.
- De C. P.van China wendde zich weliswaar tegen de volledige veroordeling van Stalin door de moderne revisionisten, bekritiseerde hem in de vraag van de klassenstrijd onder de dictatuur van het proletariaat en enkele andere vragen maar zelfs vanuit verkeerde posities.

Met hun 25-puntenvoorstel heeft de C. P. van China de communistische wereldbeweging echter niet eenvoudig voor voldongen feiten gezet. De C. P. van China legde het 25-puntenvoorstel op z’n minst formeel als voorstel, als discussiegrondslag voor. Er was dus voor de communistische krachten van alle landen de mogelijkheid in een diepgaande en kritische en openlijke uiteenzetting met het “voorstel” gesteund op de principes van het wetenschappelijk communisme, de onvolkomenheden en fouten te overwinnen en een gemeenschappelijk principevast platform uit te werken.

Maar zo’n breed internationaal openlijk debat der communistische krachten in de hele wereld werd niet benut. Aan de ene kant lag het daaraan, dat de C. P. van China of ook de Partij v.d. Arbeid in Albanië de

Overzicht van de inhoud

Deel A: De betekenis van de principes van het wetenschappelijk communisme

- I. De aanval van de Chroestjov-revisionisten op de theorie en de principes van het wetenschappelijk communisme
- II. Enkele leerstellingen uit de werken van de klassieken van het wetenschappelijk communisme over de betekenis van het verdedigen van principes en over de vraag van het dogmatisme
- III. Het antwoord van de C.P. van China op de vervalsingen van de principes van het wetenschappelijk communisme door de Chroestjov-revisionisten

Deel B: Het schema van de "vreedzame en niet vreedzame weg" is in tegenspraak met het wetenschappelijk communisme

- I. De stellingen van de Chroestjov-revisionisten over de "vreedzame weg" en de strijd van de C.P. van China daartegen (overzicht)
- II. Enkele principiële stellingen van het wetenschappelijk communisme over de noodzakelijkheid van de gewelddadige vernietiging van het oude staatsapparaat en de voorbereiding van de bewapende strijd van de massa van het volk.
- III. Met hoeveel kennis van zaken spraken Lenin en Stalin over de mogelijkheid bij uitzondering van een "vreedzame ontwikkeling" van de revolutie?
- IV. Kritiek op de foute en onvolkomen stellingnamen van de C.P. van China m.b.t. de vraag van de weg van de revolutie

Deel C: Over het tijdperk van het imperialisme en de proletarische revolutie

- I. Krachten en verloop van de proletarische wereldrevolutie (over foute theorieën over de "hoofdkrachten van de wereldrevolutie" en zijn wortels)
- II. Krachten van de internationale contra revolutie (over de foute theorie van een "internationale hoofdvijand" en zijn wortels)

Deel D: De taken en doelen van de revolutie in afhankelijke, in kapitalistische, in kapitalistisch ontwikkelde en in socialistische landen

- I. Over de lijn van de C.P. van China over de taken van het proletariaat in de halfkoloniale, half feodale en afhankelijke landen
- II. Over de lijn van de C.P. van China voor de "imperialistische en kapitalistische landen"
- III. Over de lijn voor de landen der proletarische dictatuur: m.b.t. de vraag van de klassenstrijd naar het communisme

Deel E: Geschiedenis en methode van de strijd tegen het moderne revisionisme

- I. De geschiedenis van de strijd tegen het moderne revisionisme
- II. Over de methode in de strijd tegen het moderne revisionisme en de verhouding m.b.t. de methode van het Leninisme

Samenvatting van de inschatting